DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH
Rzeczypospolitej Polskiej.

WARSZAWA. № 16. 21 Listopada 1919 r.

TREŚĆ:

USTAWA

z dnia 24 lipca 1919 roku

o policji państwowej.

Art. 1. Policja jest państwową organizacją służby bezpieczeństwa.

Art. 2. Policja państwowa jest organem wykonawczym władz państwowych i samorządowych i ma za zadanie ochronę bezpieczeństwa, spokoju i porządku publicznego.

Art. 3. Koszta utrzymania policji państwowej ponosi bezpośrednio skarb państwa z tem jednak, że organy samorządu: komunalne związki powiatowe oraz gminy miast, wydzielonych z powiatów, zwracają państwu $^1/_4$ część wszelkich kosztów utrzymania policji. Sposób pobierania należnej od samorządu części kosztów utrzymania policji określą przepisy, wydane przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Gminy obowiązane są dostarczyć za opłatą na żądanie powiatowych i miejskich władz administracyjnych lokali, potrzebnych na umieszczenie biur i posterunki policji.

Wysokość wspomnianych opłat ustalą przepisy wykonawcze, wydane przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Organizacja policji.

Art. 4. Policja jest organizowana i wyszkolona na wzór wojskowy i podlega Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 5. Organizacja policji jest przystosowana do administracyjnego podziału państwa; stosownie do tego policja dzieli się na:

a) komendy okręgowe, łączące kilka lub kilkanaście komend powiatowych,
b) komendy powiatowe, odpowiadające terytorjalnie powiatom,
c) komisarjaty, obejmujące większe miasta w powiatach lub dzielnice w dużych miastach,
d) posterunki stałe w gminach.

W miastach, stanowiących samodzielną jednostkę administracyjną, policja organizowaną jest na prawach komendy powiatowej lub okręgowej.

Przy komendach okręgowych do spraw dochodzenia przestępstw istnieją urzędy śledcze.

Art. 6. Na czele policji w państwie stoi główny komendant policji, zależny od Ministra Spraw Wewnętrznych. Do zadań głównego komendanta należą czynności wykonawcze w zakresie organizacji, administracji, zaopatrzenia, uzbrojenia oraz uzupełnień i wyszkolenia policji w państwie.

Art. 7. Komendantowi głównemu policji podlegają bezpośrednio komendanci okręgowi.

Okręgowi komendanci są zwierzchnią władzą policji w okręgu i załatwiają wszystkie sprawy, związane z organizacją, administracją, uzupełnieniem i wyszkoleniem policji w okręgu.

Na czele urzędów śledczych stoją naczelnicy policji śledczej, podlegli komendantom okręgu.

Art. 8. Na czele policji w powiecie stoi komendant powiatowy policji. Na czele komisarjatu — komisarz policyjny.

Art. 9. Organizacje głównej komendy i okręgowych komend policji określają specjalne przepisy, wydane przez Ministra Spraw Wewnętrznych.

Art. 10. Funkcjonarjusze policji dzielą się na wyższych i niższych.

Zasadnicze płace wyższych funkcjonarjuszów policji odpowiadają płacom kategoryj urzędniczych.

Płace zatrudnionego w biurach policji personelu biurowego normują się stosownie do etatów urzędników i funkcjonarjuszów Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Wyżsi funkcjonarjusze:

Komendant Główny	kategorja IV.
Zastępca Komendanta Głównego . .	„ Va, Vb.
Komendant Okręgowy	„ Va, Vb, VI.
Zastępca Komendanta Okręgowego .	„ VI, VII.
Komendant Powiatowy	„ VII, VIII, IX.
Zastępca Komendanta Powiatowego	„ VIII, IX. X.
Komisarz	„ VIII, IX, X.
Zastępca Komisarza	„ IX, X.
Naczelnik Urzędu Śledczego . . .	„ Vb, VI, VII, VIII.

Inni wyżsi funkcjonarjusze otrzymują kategorję płacy i nazwę stosownie do pełnionych funkcyj.

Niżsi funkcjonarjonarjusze:

Starszy przodownik.
Przodownik.
Starszy posterunkowy.
Posterunkowy.

Zależność służbowa oraz stosunek do władz państwowych i samorządowych.

Art. 11. W zakresie organizacji, administracji, zaopatrzenia, uzupełnień i wyszkolenia policja podlega głównemu komendantowi i okręgowym komendantom.

W zakresie zaś służby bezpieczeństwa i czynności wykonawczych władz państwowych policja podlega w powiatach komisarzom rządowym, w miastach, stanowiących odrębną jednostkę administracyjną — miejscowym przedstawicielom władzy administracyjnej, zależnym w tym zakresie od Ministra Spraw Wewnętrznych. Funkcjonarjusze policji państwowej, winni popełnienia czynów, objętych ustawami karnemi, podlegają sądownictwu karnemu dla osób cywilnych.

Art. 12. O rozmieszczeniu komisarjatów w granicach powiatu decyduje komisarz rządowy w porozumieniu z miejscowym komendantem policji.

O rozmieszczeniu komisarjatów i posterunków w miastach i gminach decyduje miejscowy przedstawiciel władzy administracyjnej po porozumieniu się z przedstawicielem miejscowego samorządu i komendantem policji.

Art. 13. Urzędy prokuratorskie i władze sądowe mają prawo wydawania bezpośrednich zleceń policji, zgodnie z przepisami, zawartemi w ustawie postępowania karnego.

W czynnościach dochodzenia przestępstw policja jest w bezpośredniej zależności od urzędów wymiaru sprawiedliwości.

Instrukcja dotycząca czynności dochodzenia przestępstw wydana będzie przez Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 14. Inne władze państwowe, zarówno cywilne, jak i wojskowe, znoszą się z policją za pośrednictwem komisarza rządowego lub przedstawiciela władzy administracyjnej w miastach, stanowiących odrębną jednostkę administracyjną.

W zakresie kompetencji władz samorządowych obowiązana jest miejscowa policja udzielać im pomocy na ich wezwanie w granicach zadań policji, określonych artykułem 2-im.

Art. 15. W razie potrzeby użycia oddziałów policji jednego powiatu w granicach drugiego powiatu decyduje Minister Spraw Wewnętrznych.

Art. 16. Głównego komendanta policji mianuje Naczelnik Państwa na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych.

Art. 17. Wyższych funkcjonarjuszów policji od kategorji XI mianuje Minister Spraw Wewnętrznych na przedstawienie głównego komendanta.

Art. 18. Niższych funkcjonarjuszów policji mianuje okręgowy komendant na przedstawienie komendantów powiatowych.

Art. 19. Zwolnienia z urzędów należą do właściwej władzy mianującej.

Art. 20. Przeniesienia służbowe funkcjonarjuszów policji w granicach okręgu zarządza okręgowy komendant.

Przeniesienia powiatowych oraz okręgowych komendantów policji zarządza Minister Spraw Wewnętrznych.

Odpowiedzialność dyscyplinarna.

Art. 21. Za wykroczenia służbowe stosowane będą do funkcjonarjuszów policji następujące kary dyscyplinarne według trybu, ustalonego w przepisach wydanych przez Ministra Spraw Wewnętrznych:

1) nagana,
2) areszt do dni 7-miu,
3) przeniesienie na urząd o mniejszych dodatkach funkcyjnych,
4) degradacja,
5) wydalenie.

Art. 22. Powiatowi komisarze rządowi, a w miastach, wydzielonych z powiatów, przedstawiciele władzy administracyjnej maja prawo zarówno z własnej inicjatywy jak na wniosek przedstawiciela organu samorządu zawieszać w czynnościach służbowych podwładnych im powiatowych komendantów i kierowników komisarjatów policji pod warunkiem natychmiastowego zawiadomienia okręgowego komendanta o zawieszeniu, celem wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.

Liczebność policji.

Art. 23. Ilość członków policji określi w stosunku do liczby ludności i potrzeb miejscowych Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Przy ustalaniu liczby funkcjonarjuszów policji dla poszczególnych powiatów i miast Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zasięga w tej mierze opinji ciał samorządowych.

Uzupełnienie policji.

Art. 24. Korpus policji uzupełnia się drogą dobrowolnego zgłaszania się kandydatów.

Art. 25. O możności przyjęcia kandydatów orzekają komisje kwalifikacyjne, utworzone przy powiatowych i miejskich komendach policji. Skład i tryb postępowania komisji określi instrukcja Ministra Spraw Wewnętrznych z tem, że w skład komisji mają wejść przedstawiciele organów samorządowych.

Warunki przyjęcia do policji.

Art. 26. Warunkiem przyjęcia do policji jest:

1) obywatelstwo polskie,
2) nieskazitelna przeszłość,
3) wiek od 23 do 45 lat,
4) zdrowa i silna budowa ciała oraz wzrost odpowiedni,
5) znajomość języka polskiego w piśmie i w słowie, i umiejętność liczenia.

Art. 27. Kandydaci na wyższych funkcjonarjuszów policji muszą prócz warunków zdrowia i moralności posiadać wykształcenie: do zastępcy komendanta okręgowego włącznie — conajmniej świadectwo z ukończenia średniego zakładu naukowego, na komendantów okręgowych, zastępcę głównego komendanta i głównego komendanta—wykształcenie wyższe.

Oficerowie rezerwy, o ile nie posiadają wyższego wykształcenia, mają prawa kandydatów z wykształceniem średniem.

Starsi przodownicy, nie mający wykształcenia średniego, w uznaniu zasług i zdolności mogą awansować na wyższe urzędy, o ile złożą odpowiedni egzamin.

Art. 28. Wszyscy funkcjonarjusze policji muszą ukończyć specjalne szkoły.

Art. 29. Nominację do policji poprzedza półroczna służba próbna.

Służba próbna zalicza się do czasu służby w policji.

Art. 30. Każdy nowowstępujący do policji funkcjonarjusz musi złożyć przysięgę według załączonej roty.

Uposażenie policji.

Art. 31. Uposażenie policji określą specjalne etaty, ułożone przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Szkoły.

Art. 32. Przy każdej okręgowej komendzie istnieją szkoły dla posterunkowych i przodowników policji.

Szkoły te prowadzone są metodą wojskową. Komendanci szkół winni posiadać wojskowe wyszkolenie.

Szkoły policyjne podlegają bezpośrednio okręgowym komendantom policji.

Nadto okręgowe komendy organizują kursy dla wywiadowców policji śledczej.

Art. 33. Szkoły dla wyższych funkcjonarjuszów zorganizowane będą w miejscach, które określi rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych.

Art. 34. Organizację i programy szkół ustalą przepisy, wydane przez Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrami Sprawiedliwości i Spraw Wojskowych.

Art. 35. Dla skontrolowania i pogłębienia wojskowego wychowania i wyszkolenia policji wyznacza Minister Spraw Wojskowych na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych komisje wojskowe, które przeprowadzają doraźne inspekcje oraz stawiają swoje wnioski.

Minister Spraw Wojskowych na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych odkomenderowuje do policji oficerów w charakterze instruktorów.

Prawa i obowiązki funkcjonarjuszów policji.

Art. 36. Funkcjonarjusze policji korzystają z wszelkich praw i prerogatyw, służących urzędnikom i funkcjonarjuszom państwowym.

Art. 37. Funkcjonarjusz policji, winny samowolnego opuszczenia służby bez uzyskania uprzedniego zwolnienia ze swego urzędu od właściwej władzy, ulegnie w drodze sądowej karze więzienia od trzech do sześciu miesięcy. Na ziemiach, gdzie obowiązuje austrjacka ustawa karna, czyn ten stanowi występek, ulegający karze ścisłego aresztu od trzech do sześciu miesięcy.

Art. 38. Sprawę zaopatrzenia funkcjonarjuszów policji, którzy wskutek pełnienia służby stali się niezdolnymi do pracy, oraz wdów i sierot po funkcjonarjuszach policji, którzy ponieśli śmierć wskutek czynności służbowych — określi dodatkowa ustawa o odszkodowaniu funkcjonarjuszów policji i ich rodzin.

Art. 39. Obowiązki funkcjonarjuszów policji oraz tryb postępowania służbowego określi instrukcja Ministra Spraw Wewnętrznych.

Art. 40. Przepisy o umundurowaniu i uzbrojeniu policji wydaje Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych.

Art. 41. Ustawa niniejsza otrzymuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia w Dzienniku Praw.

Art. 42. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE

do ustawy o policji państwowej.

Art. 1. Z chwilą wprowadzenia w życie niniejszej ustawy tracą moc obowiązującą dekrety o organizacji milicji ludowej z dnia 5 grudnia 1918 r. i 7 lutego 1919 r. oraz dekret o organizacji policji komunalnej z dnia 9 stycznia 1919 r.

Art. 2. Funkcjonarjusze policji komunalnej, państwowej, samorządowej, milicji ludowej, straży kolejowej oraz istniejących urzędów śledczych wcieleni zostaną do policji państwowej na ogólnych zasadach kwalifikacyjnych, przewidzianych niniejszą ustawą.

W drodze wyjątku w okresie 1 roku mogą być odnośnie do wykształcenia, wieku i okresu służby próbnej czynione wyjątki od tej ustawy.

Funkcjonarjusze policji komunalnej, samorządowej, milicji ludowej, straży kolejowej i urzędów śledczych, uchylający się od wstąpienia do policji państwowej nie otrzymują odprawy, nieprzyjęci do policji otrzymują 3-miesięczną odprawę.

Art. 3. W miarę obejmowania przez władze centralne administracji ziem b. zaborów austrjackiego, pruskiego i ziem wschodnich b. zaboru rosyjskiego, istniejące na tych ziemiach organizacje państwowej służby bezpieczeństwa, a w miarę wprowadzania na tych ziemiach jednolitej ustawy samorządowej, istniejące samorządowe organizacje służby bezpieczeństwa wcielone zostaną do policji państwowej w myśl zasad niniejszej ustawy i przepisów przejściowych. Przepisy wykonawcze w tej mierze wyda Minister Spraw Wewnętrznych.

Art. 4. Siedziby komend okręgowych wyznacza Minister Spraw Wewnętrznych. W razie zaś wprowadzenia w życie prawa ustanawiającego jednostki administracyjne wyższego rzędu niż powiat, okręgi policji przystosowane zostaną do tych jednostek administracyjnych, a siedziby komend okręgowych znajdować się będą w miejscach siedzib naczelników tych jednostek.

Art. 5. W razie ustanowienia naczelników jednostek administracyjnych wspomnianych w art. poprzednim, uprawnienia Ministra Spraw Wewnętrznych z art. 11 i art. 15 ustawy o policji państwowej przechodzą na tych naczelników.

Art. 6. W miastach, stanowiących odrębną jednostkę administracyjną, może Minister Spraw Wewnętrznych aż do wprowadzenia w życie ustawy o administracji państwa, względnie aż do zmiany ustroju samorządu miejskiego, poruczyć sprawowanie władzy administracyjnej I instancji komendantom policji na miasta te zamianowanym.

ANEKS DO ART. 30 USTAWY O POLICJI PAŃSTWOWEJ.

Rota przysięgi służbowej.

„Przysięgam Panu Bogu Wszechmogącemu na powierzonem mi stanowisku pożytek Państwa Polskiego oraz dobro publiczne mieć zawsze przed oczyma; Władzy zwierzchniej Państwa Polskiego wierności dochować; wszystkich obywateli kraju w równem mając zachowaniu, przepisów prawa strzedz pilnie, obowiązki swoje spełniać gorliwie i sumiennie, rozkazy przełożonych wykonać dokładnie, tajemnicy urzędowej dochować.

Tak mi Panie Boże dopomóż".

Marszałek:
Trąmpczyński

w z. Prezydenta Ministrów:
Minister Spraw Wewnętrznych
S. Wojciechowski

(Dziennik Praw № 61 z d. 1-VIII 1919 r., poz. № 363).

USTAWA TYMCZASOWA

z dnia 2 sierpnia 1919 r.

o organizacji władz administracyjnych II instancji.

Art. 1. Do czasu wejścia w życie ustawy o ustroju administracyjnym Rzeczypospolitej Polskiej tworzy się narazie następujące województwa, jako władze administracyjne II instancji, a mianowicie: Warszawskie, Łódzkie, Kieleckie, Lubelskie i Białostockie; stolica Rzeczypospolitej Warszawa stanowi odrębną jednostkę administracyjną.

Podział terytorjalny na poszczególne okręgi II instancji uwidoczniony jest w załączniku 1.

Utworzenie nowych województw lub podział ustalonych tą ustawą województw na województwa mniejsze nastąpić może w drodze ustawy.

Art. 2. Na czele województwa stoi wojewoda, mianowany przez Naczelnika Państwa na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych, uchwalony przez Radę Ministrów.

Wojewoda jest:

a) przedstawicielem Rządu centralnego, sprawującym z jego ramienia władzę państwową i odpowiedzialnym wobec niego za zarząd województwa. Zarząd ten sprawuje wojewoda przy pomocy urzędników, mianowanych dla poszczególnych działów administracji, a to do VII kategorji płac włącznie przez właściwych Ministrów. Urzędników poniżej VII kategorji mianuje wojewoda;

b) odpowiedzialnym wykonawcą zleceń poszczególnych ministrów;

c) zwierzchnikiem władz i urzędów, które mu podlegeją (art. 3), tudzież służbowym przełożonym urzędników tychże władz i urzędów.

Art. 3. Do zakresu działania wojewody należą wszelkie sprawy administracji państwowej z wyjątkiem spraw przekazanych administracji wojskowej, sądowej, skarbowej, szkolnej, kolejowej i pocztowo-telegraficznej oraz urzędów ziemskich.

Utworzone na zasadzie art. 2 ustawy z dnia 29 kwietnia 1919 r. Dz. p. p. № 39 poz. 283 okręgowe dyrekcje robót publicznych zatrzymują swój zakres działania — wchodzą atoli w skład województwa.

Art. 4. Przy wojewodzie czynną jest Rada wojewódzka. Zadaniem Rady jest wydawanie opinji w sprawach, poddanych pod jej obrady przez wojewodę, a nadto podejmowanie uchwał stanowczych w sprawach, przekazanych jej przez ustawy.

Art. 5. Rada wojewódzka składa się z przedstawicieli sejmików i rad miejskich miast, stanowiących powiaty, a wybieranych na okres urzędowania sejmiku względnie rady miejskiej po jednym z każdego z tych ciał oraz z przedstawicieli poszczególnych działów administracji, zarówno wyłączonych z pod zwierzchnictwa wojewody, jak i jemu podległych.

Sejmiki i rady miejskie miast, stanowiących powiaty, wybrać mogą przedstawicieli do Rady wojewódzkiej tak z pośród członków tych ciał, jak i z poza swego grona.

Przewodniczącym Rady jest wojewoda lub wyznaczony przez niego zastępca.

Rada wydaje opinje względnie uchwala bądź na posiedzeniach plenarnych, bądź w sekcjach.

W rozpoznawaniu każdej sprawy bierze udział przedstawiciel odnośnego działu administracji.

Bliższe szczegóły co do rodzaju spraw, jakie mają być załatwiane na posiedzeniach plenarnych, a jakie w sekcjach oraz co do organizacji i składu sekcji określi rozporządzenie wykonawcze.

Tak pełna Rada, jak i sekcje winny się składać przynajmniej w połowie z delegatów ciał samorządowych. W posiedzeniach Rady i sekcji winien wśród członków urzędników brać udział przynajmniej jeden urzędnik sędziowski.

Stanowcze uchwały Rady względnie sekcji może wojewoda zawiesić, winien je jednak przedłożyć do rozstrzygnięcia właściwemu ministrowi.

Art. 6. Od orzeczeń wojewody i Rady wojewódzkiej służy odwołanie do właściwego ministra: odwołanie wnieść należy przez województwa w ciągu dni 14, licząc od dnia doręczenia decyzji. Od orzeczeń wojewody i Rady wojewódzkiej, wydanych w trzeciej instancji, niema dalszego odwołania.

Ustawy określą przypadki, w których orzeczenia wojewody i Rady wojewódzkiej w II instancji są ostateczne i odwołaniu nie ulegają.

Art. 7. Poszczególni ministrowie mogą drogą rozporządzenia przekazywać wojewodzie decyzje, zastrzeżone im dotąd w toku instancji.

Art. 8. Z chwilą zorganizowania władz administracyjnych II instancji na podstawie niniejszej ustawy, znosi się w obrębie tychże władz wszelkie na rozporządzeniach oparte władze II instancji w zakresie kompetencji wojewody względnie województwa.

Art. 9. Wykonanie tej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z właściwymi Ministrami.

Art. 10. Ustawa ta wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek:
Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:
I. J. Paderewski

Minister Spraw Wewnętrznych:
S. Wojciechowski

(Dziennik Praw № 65 z dnia 14-VIII 1919 r., poz. 395).

USTAWA

z dnia 2 sierpnia 1919 r.

w sprawie zwalczania mszycy wełnistej (krwistej).

Art. 1. Wszyscy właściciele szkółek drzew owocowych winni zgłosić swe szkółki we właściwym urzędzie powiatowym. Niezależnie od tego urzędy powiatowe regestrują szkółki, znajdujące się na terenie ich działania i zawiadamiają o ich istnieniu Ministerstwo Rolnictwa.

Zawiadomienia o szkółkach powinny być składane przez właścicieli szkółek rok rocznie przed 1 marca.

Urzędy powiatowe niezwłocznie przesyłają wykazy szkółek do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Art. 2. Właściciel szkółki obowiązany jest w każdym czasie roku i dnia roboczego pokazać ją i sad, znajdujący się przy niej, przedstawicielowi instytucji ochrony roślin, upoważnionej przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych do przeprowadzenia kontroli i ułatwiać przeprowadzenie dokładnych oględzin drzewek.

Każdy nabywca ma prawo żądać okazania mu w biurze zarządu szkółki zaświadczenia oryginalnego lub uwierzytelnionego odpisu tegoż, że szkółka jest wolna od mszycy.

Art. 3. Szkółkom, w których mszyca wełnista (krwista) nie występuje, instytucja ochrony roślin wydaje zaświadczenie, że szkółki te są wolne od mszycy wełnistej. Zaświadczenie to jest ważne na sezon sprzedaży drzewek—jesienny roku danego i wiosenny roku przyszłego. W razie występowania w szkółkach mszycy wełnistej instytucja ochrony roślin wydaje zakaz odstępowania z nich drzewek owocowych osobom trzecim za opłatą lub bezpłatnie.

Art. 4. Cofnięcie zakazu, przewidzianego w art. 3, może być dokonane przez instytucję ochrony roślin, względnie Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych, do którego przysługuje prawo odwoływania się przeciw orzeczeniom instytucji ochrony roślin.

Art. 5. Przedstawiciel instytucji ochrony roślin obowiązany jest wpisywać protokuł z każdej bytności w szkółkach do specjalnej księgi, pozostającej w biurze zarządu szkółek, jedną kopję protokułu przechowuje instytucja ochrony roślin u siebie, a drugą przesyła do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Art. 6. Właściciel szkółki w ciągu dwóch tygodni ma prawo odwołać się do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych przeciw orzeczeniu przedstawiciela instytucji ochrony roślin w sprawie występowania mszycy wełnistej.

Art. 7. Przed okresem sprzedaży drzewek, a najdalej do 1 września instytucja ochrony roślin w organie miejscowym ogrodniczym lub rolniczym ogłasza wykaz wszystkich szkółek, uznanych za wolne od mszycy wełnistej. Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych zamieszcza w organie urzędowym wykaz wszystkich szkółek na terenie Państwa Polskiego, w których mszyca wełnista nie występuje.

Art. 8. Właściciele szkółek większych ponad 500 m^2 (30 prętów kwadratowych) obowiązani są wnosić corocznie do kasy powiatowej równocześnie z deklaracją meldunkową opłatę w stosunku do wielkości szkółek w kwocie, oznaczonej przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Art. 9. Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych ogłaszać będzie corocznie wykaz instytucyj ochrony roślin, upoważnionych do przeprowadzania kontroli szkółek.

Art. 10. Szkółki, posiadające zaświadczenia, że są wolne od mszycy wełnistej, obowiązane są do każdej posyłki, zawierającej drzewa owocowe lub ich części (zrazy i t. p.) dołączać odpis zaświadczenia, opatrzony podpisem właściciela lub jego zastępcy, stwierdzający wiarogodność odpisu.

Bez takiego zaświadczenia posyłki drzewek owocowych nie będą przyjmowane przez władze kolejowe do przewozu.

Art. 11. Każdy właściciel szkółki, u którego została ujawniona mszyca wełnista, jest obowiązany niezwłocznie przystąpić do skutecznego jej zwalczania w myśl wskazówek, jakich winien udzielić przedstawiciel instytucji ochrony roślin, wizytujący szkółkę.

Art. 12. Przepisy ustawowo zabezpieczające Państwo przed wwozem z zagranicy drzewek porażonych przez mszycę wełnistą będą wydane w przyszłości.

Art. 13. Przekroczenie przepisów niniejszej ustawy będzie karane przez sąd grzywną do 3000 marek, względnie aresztem do dni 90.

Art. 14. Wykonanie ustawy niniejszej powierza się Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia jej w Dzienniku Ustaw Państwa.

Marszałek:
Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:
w z. *S. Wojciechowski*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Janicki

(Dziennik Ustaw № 67 z dnia 20.VIII. 1919 r. poz. 407).

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

w przedmiocie organizacji Urzędu Stadnin Państwowych.

Art. 1. Tworzy się Urząd Stadnin Państwowych, podległy Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Art. 2. Do zakresu działania Urzędu Stadnin Państwowych należy prowadzenie państwowych stadnin koni, depot ogierów oraz wychowalni źrebiąt dla celów ogólnego podniesienia hodowli koni w Państwie dla potrzeb rolniczych i wojskowych.

Warszawa, dnia 4 sierpnia 1919 r.

Prezydent Ministrów:
w z. *S. Wojciechowski*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Janicki

(Dziennik Ustaw № 67 z dnia 20-VIII 1919 r., poz. 411).

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie ustanowienia zarządu państwowego nad majątkiem poduchownym Regimin w powiecie Ciechanowskim.

Na mocy punktu 3 artykułu 1 dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r. („Dziennik Praw" № 21 z dn. 28 grudnia 1918 r. poz. 67), ustanawiam zarząd państwowy nad majątkiem poduchownym Regimin w powiecie Ciechanowskim.

Sprawowanie zarządu państwowego, w myśl art. 3 powołanego dekretu polecam Zarządowi Okręgowemu Dóbr Państwowych w Warszawie.

Warszawa, dnia 18 sierpnia 1919 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

(„Monitor Polski" № 187 z dnia 21.VIII 1919 r.).

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE

Ministra Przemysłu i Handlu do dekretu o wywozie towarów zagranicę, przywozie z zagranicy i przewozie tranzytowym z dn. 7 lutego 1919 r.

Na zasadzie art. 12 Dekretu Naczelnika Państwa z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. № 15, poz. 216, zarządza się, po porozumieniu się z Ministrami Skarbu, Aprowizacji, Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Kolei Żelaznych, Poczt i Telegrafów oraz dla Spraw Wojskowych, co następuje:

1. W celu regulowania obrotu towarowego państwa z zagranicą przez wydawanie pozwoleń na przywóz, wywóz i przewóz tranzytowy ustanawia się przy Ministerstwie Przemysłu i Handlu z przedstawicieli Ministerstw Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Aprowizacji, Skarbu, Przemysłu i Handlu komisję, która nosi nazwę i posługuje się pieczęcią: „Państwowa Komisja przywozu i wywozu".

Przewodniczącego Komisji i jego zastępcę mianuje z pomiędzy członków Komisji i ich zastępców Minister Przemysłu i Handlu.

O ile zajdzie tego potrzeba, może Komisja zaprosić do uczestnictwa w obradach inne Ministerstwa i instytucje państwowe, a także w poszczególnych wypadkach przedstawicieli instytucyj społecznych i osoby prywatne.

2. Przedstawiciele Ministerstw i instytucyj państwowych biorą udział w obradach z głosem stanowczym, inne osoby z głosem doradczym.

Przy głosowaniu rozporządzają Ministerstwa i inne instytucje państwowe tylko jednym głosem bez względu na ilość swych przedstawicieli, obecnych na posiedzeniu.

Do ważności uchwał Komisji potrzebną jest obecność na posiedzeniu przedstawicieli trzech Ministerstw, wymienionych w par. 1, ustępie 1.

Uchwały Komisji zapadają większością głosów, przy równej ilości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego. Każdy głosujący ma jednak prawo przeciw uchwale zgłosić na tem samem posiedzeniu sprzeciw z tym skutkiem, że wykonanie uchwały wstrzymane będzie na przeciąg dni siedmiu. Jeżeliby w ciągu tego czasu odnośna władza nie podtrzymała sprzeciwu swego przedstawiciela, uchwała Komisji uzyska moc obowiązującą. W przeciwnym razie rozstrzyga sprawę Minister Przemysłu i Handlu po porozumieniu się z odnośnym Ministrem; w sprawach zaś, dotyczących przywozu, także z Ministrem Skarbu.

3. Pisma Komisji podpisuje Przewodniczący lub jego zastępca.

4. Podania o udzielenie pozwoleń na przywóz, wywóz i przewóz tranzytowy podlegają opłacie skarbowej w myśl Dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. № 14, poz. 145. Należy je wnosić na przepisanych formularzach, które należy jaknajdokładniej wypełnić, do kancelarji Komisji w Warszawie, ul. Elektoralna № 2.

Formularze sprzedają wszystkie inspektoraty skarbowe, urzędy podatkowe i celne.

5. Pozwolenia uprawniają do przywozu, wywozu i przewozu tranzytowego towarów tylko przez urzędy celne w nich wskazane.

6. Pozwolenia wydaje się na pewien oznaczony w nich przeciąg czasu, po upływie którego tracą swą ważność i nie będą mogły być przedłużone.

Urzędy celne będą mogły, mimo przekroczenia terminu ważności pozwoleń, przy przywozie dokonać ostatecznej odprawy, jeżeli towar przed upływem terminu, oznaczonego w pozwoleniu, znajdował się już na obszarze Państwa, przy wywozie wypuścić towar zagranicę, jeżeli go przed upływem terminu oddano do wywozu zagranicę kolei, poczcie lub innemu publicznemu przedsiębiorstwu przewozowemu; wreszcie przy przewozie dokonać ostatecznej odprawy, jeżeli towar przed upływem terminu znajdował się na obszarze Państwa.

Dowód stanowią papiery przewozowe i celne.

7. Pozwolenie należy przy przywozie i przewozie przedłożyć w urzędzie celnym wchodowym, przy wywozie w urzędzie celnym wyjściowym. Jeżeli wywozu dokonują koleje, poczta, lub inne publiczne przedsiębiorstwa przewozowe, należy pozwolenie przedłożyć tym przedsiębiorstwom w chwili oddania posyłki do przewiezienia i okoliczność tę zanotować na papierach przewozowych.

8. Na towary, zatrzymane z powodu braku pozwolenia przez urzędy celne i inne organa nadzorujące, otrzyma strona potwierdzenie, w którem należy podać dokładnie rodzaj i ilość (wagę, ilość sztuk i t. p.) towarów.

9. Towary, zatrzymane w myśl art. 9 Dekretu, zgłosi urząd zatrzymujący bezzwłocznie Komisji celem zakupu, względnie wydania dalszego zarządzenia.

Jeżeli urząd zatrzymujący nie otrzyma odpowiedzi do dni 14, należy towar cofnąć napowrót zagranicę.

Towarów, podlegających zepsuciu, nie należy zgłaszać Komisji, tylko odrazu cofnąć je zagranicę.

10. Jeżeli ilość towarów, zawartych w przesyłce, przewyższa ilość podaną w pozwoleniu, należy z całą posyłką postąpić tak, jakby pozwolenia wcale nie było.

Przekroczenie ilości towaru, podanej w pozwoleniu, nie więcej, niż o 10%, nie pociąga za sobą tych skutków.

11. Odstąpienie pozwolenia przywozu, wywozu i przewozu osobom trzecim, pociąga za sobą, prócz kar, przewidzianych w dekrecie z dnia 7 lutego 1919 r., unieważnienie pozwolenia.

12. Wykonanie zarządzeń, wydanych w sprawie przywozu, wywozu i przewozu towarów oraz dozór nad ich przestrzeganiem, należy do zakresu działania urzędów i posterunków celnych, straży granicznej i straży skarbowej, które wspierać mają w ich działaniu wszystkie władze cywilne i wojskowe.

13. W razie wykrycia przekroczenia obowiązany jest urząd celny, który wykroczenie wykrył, zatrzymać sprawcę wraz z towarem, sporządzić dokładny protokół w 2 egzemplarzach i przedłożyć jeden najbliższemu Inspektorowi Skarbowemu względnie Dyrekcji okręgu skarbowego, które stosownie do art. 3 Dekretu z dnia 7 lutego r. b. albo same rozpoznają sprawę albo oddadzą ją do rozpoznania właściwemu sądowi.

Drugi egzemplarz należy przesłać Ministerstwu Skarbu.

Jeżeli wykroczenie wykryły inne organa, winne są sprawcę wraz z towarem odprowadzić do najbliższego urzędu celnego lub innego urzędu skarbowego, które postąpią w sposób wskazany w 1-szym ustępie.

Jeżeli między towarami zatrzymanemi znajdują się przedmioty ulegające łatwo zepsuciu lub takie, których przechowanie na składzie byłoby połączone z trudnościami, należy uczynić o tem wzmiankę przy końcu protokułu, a towar natychmiast sprzedać ludności z wolnej ręki po cenach normalnych (art. 6 ust. 2 Dekretu z 7-II 1919 r.).

Przedmioty, których konfiskatę potwierdzono prawomocnym wyrokiem sądowym, oddane będą odpowiednim władzom celem sprzedaży. Uzyskana cena kupna przypada Skarbowi Państwa.

14. Przy odprawianiu towarów mają urzędy celne, względnie kolejowe, pocztowe lub inne publiczne przedsiębiorstwa przewozowe przestrzegać następujących przepisów:

a) Przy przywozie.

Przy towarach, do których przywozu potrzeba osobnego pozwolenia, ma urząd graniczny przedewszystkiem zbadać czy istnieje dla nich pozwolenie względnie czy pozwolenie to nie wykazuje jakichś braków (np. brak jakiegoś poświadczenia i t. p.).

Jeżeli niema żadnych wątpliwości, ma urząd celny przystąpić do przepisanej odprawy celnej (odprawa ostateczna lub przekazanie).

Na dokumencie odprawy należy uwidocznić datę i № pozwolenia, na podstawie którego odprawa nastąpiła.

Jeżeli towar ma być przekazany do urzędu celnego wewnątrz kraju, urząd graniczny obowiązany jest stwierdzić czy towar odpowiada przedłożonemu pozwoleniu i potwierdzić tę okoliczność na papierach przewozowych i na pozwoleniu, które wraz z papierami musi towarzyszyć towarowi aż do tego urzędu, w którym nastąpi ostateczna odprawa.

Pozwolenie na przywóz ma urząd celny, który dokonuje ostatecznej odprawy, odebrać przed wydaniem towarów do wolnego obrotu.

Przy przywozie towarów częściami na podstawie jednego i tego samego pozwolenia należy przywiezioną ilość uwidocznić na pozwoleniu, które w takim razie pozostanie w rękach strony aż do zupełnego wyczerpania pozwolenia.

b) Przy wywozie.

Jeżeli wywóz towarów odbywa się za pośrednictwem kolei, poczty lub innych publicznych przedsiębiorstw przewozowych, mają przedsiębiorstwa te zbadać przy przyjmowaniu przesyłki do przewozu czy pozwolenie jest dołączone i potwierdzić tę okoliczność na papierach przewozowych i na pozwoleniu, które wraz z papieraml przewozowemi musi towarzyszyć towarowi aż do tego urzędu, w którym nastąpi ostateczna odprawa.

Jeżeli wysyłający takiego pozwolenia nie przedłoży, nie należy przesyłki przyjmować.

Urząd graniczny zbada przychodzące do niego posyłki wywozowe i w razie stwierdzenia dopuszczalności wywozu, dokona przepisanej odprawy, zatrzymując jednocześnie pozwolenie na wywóz u siebie.

Przy wywozie towarów częściami na podstawie jednego i tego samego pozwolenia, należy wywiezioną ilość uwidocznić na pozwoleniu, które w takim razie pozostanie w rękach strony aż do zupełnego wyczerpania pozwolenia.

c) Przy przewozie tranzytowym.

Urzędy celne wchodowe mają zbadać czy towary przeznaczone do przewozu przez obszar Państwa Polskiego posiadają pozwolenia. Jeżeli niema żadnych wątpliwości, należy wynik badania zanotować na papierach przesyłkowych i pozwoleniach i przekazać towary do urzędu granicznego, przez który towar ma wyjść za granicę.

W urzędzie celnym wychodowym nastąpi zbadanie tożsamości towaru oraz dopuszczalność wywozu. Jeżeli niema żadnych wątpliwości, należy towar za granicę wypuścić. Pozwolenie na przewóz należy odebrać. Jeżeli brakuje pozwolenia na przewóz lub też poświadczenia urzędu wchodowego na pozwoleniu i na papierach przesyłkowych nie należy towaru za granicę wypuszczać, lecz postąpić z nim w myśl art. 9 dekretu i par. 9 tego rozporządzenia.

Warszawa, dnia 6 sierpnia 1919 r.

Minister Przemysłu i Handlu:
wz. *Henryk Strasburger*

Minister Skarbu:
w z. *Byrka*

Minister Aprowizacji:
Antoni Minkiewicz

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
Janicki

Minister Kolei Żelaznych:
J. Eberhardt

Minister Poczt i Telegrafów:
H. Linde

Minister Spraw Wojskowych:
J. Leśniewski gen. por.

(„Monitor Polski" № 190 z dn. 25.VIII. 1919 r.).

ROZPORZĄDZENIE

Rady Ministrów w przedmiocie normalnego szacunku zwierząt domowych w celu pobierania podatku procentowego.

Na zasadzie postanowień art. 1176 do 1190 Ustawy lekarskiej, Tom XIII Zbioru Praw, wyd. 1905, jakoteż przepisów, obowiązujących o środkach weterynaryjno-policyjnych, mających na celu zapobieganie zaraźliwym chorobom zwierzęcym i ich uśmierzanie, ustanawia się na przeciąg trzechlecia 1919—1921 na obszarze b. zaboru rosyjskiego wysokość normalnego szacunku zwierząt w celu pobierania podatku procentowego podług następujących cen żywego inwentarza:

1) za buhaje, woły i krowy po 2% od 1200 Mk. (= 24 Mk.);
2) za jałownik od 1/2 r. do 2-ch lat po 2% od 500 Mk. (= 10 Mk.);
3) za cielęta do 1/2 r. po 1% od 200 Mk. (= 2 Mk.);
4) za owce, kozy po 1% od 150 Mk. (= 1 Mk. 50 f.);
5) za jagnięta i koźlęta po 1% od 50 Mk. (= 50 f.);
6) za świnie po 2% od 750 Mk. (= 15 Mk.);

Warszawa, dnia 25 sierpnia 1919 r.

Prezydent Ministrów:
I. J. Paderewski

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych
w. z. *Z. Chmielewski.*

(„Monitor Polski" № 191 z d. 26-VIII 1919 r.).

OKOLNIK № 47.

do Panów Szefów Sekcyj, Naczelników Wydziałów oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

skoncentrowania prac statystycznych w Wydziale Ekonomiki Rolniczej.

W celu skoncentrowania w Wydziale Ekonomiki Rolniczej materjałów oraz prac statystycznych prowadzonych przez poszczególne Sekcje, Wydziały i Urzędy Ministerstwa, polecam co następuje:

Wszelkie materjały statystyczne i dane, dotyczące kosztów produkcji rolniczej, znajdujące się w posiadaniu poszczególnych Sekcyj, Wydziałów i Urzędów, winny być przesłane w odpisach do Wydziału Ekonomiki Rolniczej.

W przyszłości wszelkie prace statystyczne winny być podejmowane w porozumieniu z Wydziałem Ekonomiki Rolniczej, do którego też należy kierować odnośne kwestjonarjusze, schematy lub ich projekty.

Warszawa, dnia 26 sierpnia 1919 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Z. Chmielewski*

Tłoczono w Drukarni Państwowej
z polecenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych. № 7764